

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 12. rožnika 1891.

List 24.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

16.

Na razpotji.

Neprijetno je delo sv. Alojziju, da se je oče tolikanj trudil, da bi vanj vdihnil nekoliko več posvetnega duha. Gledališča, obiskovanja, plesi, zabave — vse to so bile Alojziju le prazne pleve; in če je moral iti v tako družino, ostal je pač morda tam s telesom, serce pa je bilo pri Bogu. Vendar pa je sv. Alojzij spoznal, da siravno še-le 13 let star, da se med takim burnim svetom, v kakoršnem je on večkrat moral biti, težko pobožno živi. Res, ne najmanj se ni omažavala duša njegova, pa serce je želelo še mnogo več. Rodila se mu je misel, da stopi v samostan.

„Glej, Alojzij — tako piše sam v svojem dnevniku — kako prijetno življenje imajo redovniki. Pred skušnjavami so za tihim samostanskim zidovjem zavarovani: priložnosti ni take, da bi grešili. Drugi ljudje se trudijo, da bi si pridobili bogastva — dervé se okoli, da bi razkošno živeli, ti pa si nabirajo neminljivih zakladov“.

Redovniki najbolj pametno živé: ti poslušajo kaj njim pamet svetuje, in ne, kaj njim prigo-varja sprideno serce in sprideno meso. Svetne časti ne poznajo, visokih služb ne lovijo: njih sreča je, delati za Boga in zavoljo Boga. Zmeraj so veseli in prijazni, ne ustrašijo se smerti in ne bojé se pekla, zakaj vest jim je mirna. Srečo si iščejo v nebesih, in od tod ta zadovoljnost, ker se zavedajo, kakošnemu Gospodu služijo in komu se darujejo.

Kaj pa ti delaš, ti misliš, zakaj ne moreš ti tako živeti? Glej, kaj je Bog unim

obljubil? Če se odpoveš očetovim grajščinam, kakor si sklenil, imel boš čas in priložnost, da več za Boga storiš. Ali če med svetom ostaneš, videl boš marsikaj, kar ti ne bo všeč. Ali boš molčal? Tega z mirno vestjo ne smeš. Ali boš grajal? Govoril boš na gluha ušesa. Postaneš duhoven? Tam te čakajo ravno take skušnjave, če ne še hujše, kakor tistih, ki se svetu niso odrekli.

Če ostanem zunaj, kolikrat je treba poslušati, kaj ljudje pravijo. Človek se mora vdati. Obiskovali me bodo plemiči, seveda, jaz bom moral nerediti ravno tako. Če nočem obcevatí s svojimi sorodovinkami, z gospodičinami in z gospemi, imajo me za čudaka: če se podam v to družino, potem poderem sklep, katerega sem storil. Kakor duhoven moral bi prevzeti visoke duhovske službe, skerbi imaš potem več kakor zdaj — če ne storim tega, hudovali bi se domači nad menoj.“

„V samostanu pa vseh teh zaprek ni. Vse svetne vezi se tam potergajo: nobena reč me ne bo mogla več motiti“.

Iz teh besedi spoznavamo, kako je sv. Alojzij na vse strani pretuhlaval, kako bi se lažje Bogu posvetil. Čudimo se tej resnobi pri taciš še otroških letih. Čudimo se ob enem njegovi goreči ljubezni. Res, da takrat niti misliti ni bilo, da mu bo oče privolil iti k redovnikom. Ali pripravljaj se je sam na to, ker čutil je, da ga Bog kliče tje-kaj.

17.

Mladi spokornik.

Čas, v katerem je živel sv. Alojzij, bili so ljudje hudo razvajeni, posebno po mestih in gradovih topili so se v nasladnosti. Tembolj se mo-

ramo čuditi, da ta splošna spridenost ni okužila sv. Alojzija. Kako lahko bi bil plaval z drugimi svojimi soverstniki in iskal svetnih zapeljivosti. Tega ni storil. Brez greha sicer, je vendar sv. Alojzij ob enem velik spokornik.

Odrekel se je vsem zlošnostim, katere so bile njemu v izobilju na ponudbo. Priprosta je bila oprava njegove sobe, revna njegova obleka, oče ga je večkrat priganjal, da naj se lepše in bogateje oblači. Spal je na merzlem, tako, da so mu persti ozeбли. Da je bila postelja bolj mučna, deval si je poln pod raho. Sredo, petek in v soboto se je postil. Nikdar ni bil zbirčen v jedi. Kedar je moral radi tovaršije biti pri kakem obedu, jemal je vedno jedi, ki mu sicer niso bile po godu. Pozneje jel se je bičati, dostikrat do kervi. Zjutraj pred sv. mašo je vselej nekoliko premišljeval, čez dan je kaj svetega bral, da so mu misli pri Bogu ostale. Molil je veliko. Vsako neprijazno in težko stvar priporočil je Bogu, in rekel je, da je prišel do prepričanja, da previdnost božja je naj boljša gospodinja.

Tako je med svetnim bliščem živel mladenček, ki se je otrešel vsega posvetnega prahu. Kaj bi si neki domišljevali — je rekel — kaj da smo! Kakošen razloček je med ostanki reveža in ostanki bogatinovi? Ta — da kosti bogatinove nekoliko bolj smerde. — V naših časih ravnamo se le preradi po pravilu: veseli se, pij, jej... če imaš! Bralec, poslušaj pridigo sv. Alojzija!

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

IV. Poglavje.

O r a z o d e n j i.

16.

Tri vere, judovska kristijanska in mahomedova, si delijo svet. Malikovavstvo, kakor je sihudob stesnjeno, ne kali resnice teh besed. Te tri vere pa oznanjajo priobčeno razodenje. Mahomedance časti zveličarja kristijanov in preroke judovske, kristjani imajo razun svojih od Boga navdihnjenih knjig za svete tudi vse judovske, našteje v njih sv. zapisniku. Po vesoljnem svetu se tedaj opirajo na razodenje, in vesoljno svedostvo je kaj važno!

Judovska in kristijanska ste po jedru samo ena in ista, ker je kerščanska le spolnitev judovske, kakor se podoba izveršuje v resnici.

Iz tega, kar vsak vé, pa ne izhaja, da bi bilo vse pravo razodenje, kar mohamedani za tako

čislajo, ali pa da bi bila indovska vera prava, ki ne sprejme nove zaveze in Zveličarja.

17.

Bogovcem, kričajočim zoper resničnost evangeljskega razodenja, stavimo nasprosti ne aposteljna, ne cerkvenega očaka, ne bogovca, temuč svedoka izmed samih pervakov bogovskih, namreč prehalisanega Jean-Jacques-Rousseau-a. On piše: „Priznavam, da me je premagalo veličastvo sv. pisma: presv. evangelij mi serce navdaja. Poglejte si knjige modroslovcev, z vsem njihovim lišpom, kako so otročje vstric sv. evangelija! Je li mogoče, da bi tak visoka in ob enem tak prosta knjiga bila delo človeško? Je li mogoče, da bi tisti ktereга zgodovino pripoveduje, bil le zgolj človek? Je mar podoben sanjavcu ali častilakomnemu ločinarju (krivovercu)? Kolika krotkost, v njegovem obnašanji! kolika ginljiva milina v njegovih podukih! kolika vzvišenost v njegovih načelih! kolika modrost v njegovih govorih! kolik prekos njegovega duha, kolika nježnost, kolika natančnost v njegovih odgovorih! v njegovih odgovorih! kolika zataja samega sebe! kje vam je možak, kje modrijan, ki vé živeti, terpeti in umreti brez sladnosti in brez ponosnosti? —

Ko slika Platon svojega dozdevnega pravičnika, nesramno okrivčenega vseh hudobij, vrednega pa nagrade vseh kreposti, slika čerto za čerto Jezusa Kristusa: podobnost je tako očividna, da so jo čutili vsi cerkveni očaki, in da se v njej človek ne more ukaniti. Kako prenapet in kako zaslepljen mora biti, kdor se derzne primérjati sina Sofroniškega Sinu Marijinemu? Kolika različenost med njima! Sokrat, umiraje brez boli in sramote, je lahko do konca stano-viten; in ko bi te lahke smerti slavno ne prestal, bi dvomili, ali je bil Sokrat, vkljub njegovemu duhu, še kaj več od modrovalca — sofista. On, bojda je omislil uk nravnosti (nravoslovje); ali drugi pred njim so ga že spolnovali. Samo zapisal je, kar so storili: samo učil je posnemati njihove zglede. Aristid je bil pravičen, prej ko je Sokrat učil, kaj je pravičnost. Leonida je umerl za domovino, prej ko je Sokrat terdil, da je dolžnost ljubiti domovino. Sparta je bila zmerna, prej ko je Sokrat zmernost hvalil; prej ko je krepost določil, je bilo po Gerškem dovolj krepostnih. Kje pa je Jezus našel svojo vzvišeno in čisto nravnost, ktero je sam učil z besedo in djanjem? Iz sredine presilne prenapetosti, prisveti najviša modrost, in naj slabše ljudstvo oslavljajo najžlahtnejše, prejunaške kreposti *). Smert Sokrata,

*) Pri tej strašni obsodi Judov pisatelju na vse strani pri-terditi, bi bilo preveč.

ki mirno modruje s prijatelji, je naj milejša, ktera se da želeti: smert Jezusa, ki pojema sredi muk, okrivljen, zasmehovan in proklinjan od vsega naroda, je naj strašnejša izmed vseh, kterih je človeka groza. Sokrat, prejemši zastrupljeno čašo, blagoslovja človeka, ki mu jo jokaje podaja: Jezus moli sredi pregrozovite kazni za svoje kervoločne rabeljne. Zares, ako je Sokrat živel in umiral kot modrijan, je Jezus živel in umiral kot Bog. Mar pa še rečeš, da je evangelijska zgodovina navlašč iztuhtana? Ljubi moj, kaj takega se ne iztuhta, in vendar je djanje in ravnanje Sokratovo, nad katerim nikdo ne dvomi, manj spričano od Jezusovega. Taki oporek odlaga pritežnost, pa je ne poravná; manj kaže, da bi več mož te knjige složno spisalo, kakor da so vsi enega in istega popisovali. Judovski pisatelji nebi nikoli zamogli ne te govorice, ne te npravnosti. V evangelijski so tako velika, tako očividna, in nikakor posnemljiva znamenja resničnosti, da bi iztuhtalci bili večji čudež od samega čudežnika“.

(Dalje nasl.)

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bile.

(Konec.)

Molitev

do kraljice pravega rožnega venca*).

I.

† V imenu Boga Očeta in Sina in svetega Duha Amen.

O prevzvišena kraljica Zmage, o Devica in Gospa! V Tvojem imenu se nebesa radujejo in brezdna trepetejo, o preslavna kraljica svetega rožnega venca! Glej, na ta slovesni dan, ko se Tvojih zmag nad krivimi bogovi in nad maliki spominjamo, — klečimo pred Teboj Tvoji srečni otroci, ktere si Ti zbrala, da Ti v tem stoletju tempelj sozidajo, da Ti darujemo ljubezen svojih src, in Ti v sinovskem zaupanju svoje potrebe razložimo.

O Marija, obrni s tega prestola milobe, na katerem stoluješ Kraljica, svoje milostne oči na nas, na naše družine, na našo domovino, na Evropo in na vso sveto katoliško Cerkev. Oj, naj Te ganejo k usmiljenju skerbi, ktere nas težijo, britkosti, ktere nam življenje grenijo. Glej, o Mati, koliko nevarnosti, dušnih in telesnih, koliko stisk in žalosti nas obdaja. Oj Mati, ustavi roko pravice svojemu razserdenemu Sinu in zmagaj s Svojim usmiljenjem nad serci grešnikov; sej so oni naši bratje, in Tvoji otroci, odkupljeni s predrago kervjo Tvojega sladkega Jezusa; oni so meči, kteri prebadajo Tvoje občutno materinsko serce. Pokaži se danes vsim tisto, ktera si v resnici — Kraljico miru in sprave.

Češćena bodi kraljica, Mati milosti itd...

* Moli se ta molitev 1. maja in 1. nedeljo mesca oktobra o poldne v slavnem svetšču Pompejskem pa tudi po drugih krajih.

II.

Res je sicer, da smo ravno mi, dasi Tvoji otroci, vendar tisti, ki z grehom v svojem sercu našega Gospoda Jezusa v novi križamo in s tem tudi Tvoje serce ranujemo. Da, mi spoznavamo, da smo naj huje kazni zaslužili. Spomni se, da si na Golgoti zadnje kaplje kervi in zadnje naročilo umirajočega Zveličarja prejela, in da je to s kervjo Boga — človeka zapečatenost volilo Božje. Tebe nam mater, mater grešnikov imenovalo. Tako si Ti kot naša mati, tudi naša besednica, naše upanje. Zdihovaje povzdignjemo k Tebi proseče roke ter kličemo: usmiljenje! Oj dobra Mati, usmili se nas in naših duš, usmili se naših družin in naših sorodnikov, naših prijateljev, naših ranjelih; usmili se posebno tudi naših sovražnikov in toliko njih, kteri se sicer kristijane imenujejo, pa vendar britke rane zavdajajo prelubeznivemu Sercu Tvojega Sina. Prosimo danes usmiljenja zmotenim ljudstvom, vsej Evropi, vsemu svetu, da se vsi k Tvojemu sercu skesani povernejo.

O Mati usmiljenja, usmiljenje vsim!

Češćena bodi kraljica, Mati milosti itd...

III.

V Tvoji moči, o Marija, je, nas uslišati nas rešiti. Ali ni Jezus Tvojim rokam izročil vsih zakladov Svoje milosti, in usmiljenja? Ti sedi, kakor kraljica Svojemu Sinu na desni strani, stolujoča nad angeljskimi kori. Tvoje kraljestvo obsega od nebes naj bolj oddaljene prostore, Tebi je zemlja podložna in vse stvari so Ti pokorne, da, Tvoja moč seže celo do pekla in le Ti, o Marija, nas zamoreš oblasti satanove oteti. Ako nam zato nočeš pomagati, ker smo nevhvaležni otroci, nevredni Tvojega varstva, reci nam, h komu naj pribežimo, da se rešimo, tolikih stisk in težav. Ne, Tvoje materinsko serce ne pripušća, da se pogubimo mi, Tvoji otroci. Dete, ktero na Tvojem naročju gledamo, in skrivnostni venec v Tvojih rokah, nas navdaja z zaupanjem, da bomo uslišani. Res, mi terdno v Tebe zaupamo, mi pokleknejo Tebi k nogam, izročamo se kot slabi otroci popolnoma rokam naj boljše Matere, in pričakujemo od Tebe danes, res, še danes zaželjene milosti.

Češćena bodi kraljica, Mati milosti itd...

Prosimo Marijo, da nas blagoslovi!

Prosimo sedaj, o Kraljica, za zadnjo milost, ktere nam ta današnji dan ne moreš odreči. Dodeli nam vsim stanovitnost v ljubezni do Tebe, in daj nam Svoj posebni materinski blagoslov. Blagoslovi, o Marija, v tej uri našega sv. Očeta. Lepoti svojega venca, starim zmagam Svojega sv. rožnega venca, ktere zmage so Ti pridobile naslov zmagovalne Kraljice, pridene še, prosimo Te eno, to je zmagoslavje sv. vere in mir človeške družbe. Blagoslovi našega škofa, blagoslovi mašnike in posebno vse one, kteri se trudijo za slavo Tvojega svetišća. Blagoslovi končno vse ude bratovščine Pompejske, kteri pobožnost Tvojega sv. rožnega venca gojijo in širijo.

O preblašeni rožni venec Marijin, o sladke sponi, ktere nas k Bogu vodijo, o vez ljubezni, ktera nas z angelji družijo, o naša bramba zoper peklenke napade, o bukve življenja, Tebe ne bomo nikdar pustili. Ti nam boš moč o smertni uri, Tvoj naj bode naš poslednji izdihljaj. Zadnji glas naših umirajočih ustnic naj bo Tvoje sladko ime, o Kraljica sv. rožnega venca v Pompejih, o naša ljubljena Mati, Ti edino pribeža-

lišče grešnikov. Ti naj boljša Tolažnica žalostnih. Češčena bodi zineraj in povsod, zdaj in na vekomaj, v nebesih in na zemlji. Amen.

Češčena bodi kraljica. Mati milosti itd...

Papež Leon XIII so podelili vsim, kateri skesane serca in pobožno to molitev molijo, 8. maja in 1. nedeljo oktobra odpustke sedem let in sedem kvadraten (sedemkrat štirideset dni) 18. jun. 1887.

Omenjena dneva naj se tudi sv. rožni venec pobožno moli, ako je mogoče tudi večkrat, zbrano premišljeva je sv. skrivnosti, katere obsega. Tudi je jako koristno, da se o tem času opravlja „pobožnost 15 sobot na čast presvetemu rožnemu vencu“. Bukvice o tej pobožnosti so prišle na svetlo v italijanskem jeziku v Valle di Pompeji.

V Il. Bistrici 18. nov. 18 0.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Še nekaj o 300letnici sv. Alojzija. Tega, kar se bode v malo dneh obhajalo, namreč zopet kako stoletnico o sv. Alojziju, ne bode nobeden sedanjih več doživel. Zato se je treba zelo prizadati, da bi zlasti mladina ta čas dobro obernila; in sicer mladina vsake verste. Storit bi se dalo kaj precej za male otročiče.

Veljaven gospod s Primorskega nam piše: Prav bi bilo da bi matere prinesle nedolžne svoje otročiče, kateri naj bi se blagoslovili, in pravi: „Ne biste Msr. v Danici objavili formule dotičnega blagoslova?“ („Odgov.“ *Benedictionale romanum*, Ratisb. etc. I. 1873 ima naslednjo splošno formulo za blagoslovljenje malih.

Benedictio Infantis.

- V. *Adjutorium, etc.*
- R. *Qui fecit, etc.*
- V. *Deus noster miseretur.*
- R. *Custodiens parvulos Dominus.*
- V. *Dominus, exaudi, etc.*
- R. *Et clamor meus, etc.*
- V. *Dominus vobiscum.*
- R. *Et cum spiritu tuo.*

Oremus.

Domine Jesu Christe, Fili Dei vivi, qui ante omnia saecula genitus, in tempore tamen infans esse voluisti, et hujus aetatis diligis innocentiam; qui parvulos tibi oblatos amanter complexus es, usque benedicisti: infanem istum praeveni in benedictionibus dulcedinis, et praesta, ne malitia mutet intellectum ejus; eiue concede, ut proficiens aetate, sapientia et gratia, tibi semper placere valeat. Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum.

R. *Amen.*

Deinde infantem aspergat aqua benedicta in modum crucis, dicens:

Pax et benedictio Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti, descendat super te, et maneat semper.
R. *Amen.*

Si fuerint plures, Oratio et Benedictio dicantur in numero plurali.

Nahajate se ondi še dve daljši in močno spodbudljivi formuli, katerih poslednja je za že nekoliko spodrastle dečke in deklice: „cum praesertim in ecclesia praesentantur. Pa dalje še ena za bolne otroke. —

Opomniti moramo, da so prav posebno rokodelski učenci potrebni, da bi se zanje kaj storilo o tem ugodnem času, n. pr. kake male duhovne vaje. O kako dobro bi bilo to za dečke same in pa za njih mojstre! Mnogi so že zelo sprideni in če se o taki lepi priliki ne poboljšajo, kaj bo z nesrečnimi dečki? Kaj vse hudega utegne biti! Nepokorščina, ne zvestoba, opuščanje božje službe in druge prav hude napake so že zdaj med njimi, kaj še le bo! Taki dečki navadno premalo spoštujejo božjo hišo, duhovne, in svoje mojstre... Tedaj kjer je le kolikaj mogoče — zlasti po mestih in tergih naj se kaj stori za rokodelsko mladino. Mojstri naj bodo prepričani, da bo le v njih korist, ako vravnajo, da tudi njih učenci imajo kako dobroto od 300letnice sv. Alojzija. V Ljubljani n. pr. bi se lahko zedinili tudi drugi z gosp. Gnezdatovimi dečki v ta namen.

Da naj bi gg. rokodelski in trgovski pomočniki budili sami dečke s svojim lepim zgledom k taki vdeležbi, kaj je bolj želeti, kakor to?

Gosp. dopisnik želi zvedeti, kaj več, kako se bo po različnih krajih svečanost sv. Alojzija osnovala? Marsikdo, pravi, bi kaj napravil; pa ne vé, kako?

„Tukaj (v Tomaju) bomo imeli“ tridnevne vaje z mladino in spoved s sv. Obhajilom. Dobili bomo šolsko zastavo sv. Alojzija in sv. Neže, pa jo bomo blagoslovili (o tej priliki) ter napravili en spreved k Materi Božji v Britof.

Da okinčanje cerkve, podob sv. Alojzija — tudi doma po hišah — k pobožnosti veliko pripomore, to je očitno.

Lepo piše o tej zadevi solnograški katoliški časnik: Praznik sv. Alojzija se bliža. Povsod se pripravljajo vredno ga obhajati, skoro v vsaki škofiji so dani ukazi o splošnem obhajanju tristoletnice. Tisuče in tisuče otrok se je s podpiši posvetilo temu svetniku... Potem spodbuja tudi gg. bogoslovce, da naj ne zastanejo. (Ljubljanskih prelepodjanje je zadnjič Danica naznanila.) Naznanuje pa dalje, da avstrijski bogoslovci so določili, da v spomin Alojzijeve tristoletnice hočejo med seboj vravnati veliko zedinjenje za pravno katoliške univerze v Solnogradu.

Razun tega priporoča list duhovno obhajanje 300letnice. K temu posebno služi šestnedeljska pobožnost sv. Alojzija. To opravilo je lahko, pa prav veliko koristi. Prejemanje ss. zakramentov 6 nedelj zapored, ali pred praznikom ali po prazniku, ali tudi 3 ned. prej in 3 ned. po Alojzijevem godu; kratka molitev na papežev namen in pa na čast sv. Alojziju — Pri vsem opravilu je prav važno, da imaš gotov namen pred očmi, n. pr. dosego neke še pomankljive čednosti; opuščanje kake slabosti, dosego kacega daru za osebne potrebe itd.

Iz Amerike. Joliet, Ill. U. St., 25. maja 1891. Jaz sem se zdaj že precej udomačil v novem svetu. Joliet je prijazno mestice, šteje okrog 40 tisoč prebivalcev; Slovencev je veliko tukaj, števila ne vem še natančno, ker še nisem bil po vseh hišah. Zdaj nabiramo denar za zidanje cerkve, stala bo od 6—7000 dolarjev. Sedaj imamo službo Božjo v dvorani nemške šole, dokler ne sozidamo lastne cerkve. Šole nam bo tudi treba, a ni slovanskih šolskih Sestrá. To je križ. Kaj, ko bi se odločile nekatere Kranjice ali sploh Slovenke, ki imajo veselje do samostana in bi bile zmogljive podučevati v slovenskem jeziku, prejadrti morje in priti sem? Lepo delo jih čaka tukaj in hva-

ležnost Slovancev jim je zagotovljena. Da bi vsaj eno dobili! Tukaj lahko stopijo v kateri-koli samostan ali red; sprejmo jih brez plačila.

Ko bom imel več časa, pošljem kak dopis v Vaš cenjeni list. *) Z Bogom!

Priserčen pozdrav! Vam udani, Fr. Š.

Zlato zerno iz otročjih ust.

Amerikanski „Wanderer“ pripoveduje to-le:

Mož, sicer dober, je imel slabo navado, brati malopridne knjige in brezverske časnike, na ktere se je naročeval*). Žena mu je zaradi tega o neki priliki pošteno „levite brala“ in ga po zaslužnji oštela.

Mož pa je razdražen odgovoril: „E, kaj ta sitnost, in čemu ti to nepokoj dela? Kaj mi nekje to more škodovati? Jaz kar precej vse spet pozabim, kar sem bral.“ —

„Ata!“ zakliče hčerka, ki je bila ravno pričujoča, „kaj smo že jedli v nedeljo?“

Oče se zavzame in ne vé, kaj bi odgovoril na to nepričakovano vprašanje, in poslednjič reče, da se ne more na to več spomniti.

„No dobro, ata, ne morete se več spomniti, kaj ste jedli, in vender je to jedilo vaš život nasitovalo!“

Ta priprosti, pa tako gorki odgovor je moža spravil v zadrego, in nič ni mogel ugovarjati zoper to.

Objel je blago hčerko, ki je gotovo le na višje navdajanje tako modro govorila in opustil je v prihodnje nevredne knjige in časopise, kajti, če tudi se čitatelj natanko ne spominja več, kaj je čital, vender taisto ostane v duhu, kakor strupena hrana v telesu, in bravcu poslednjič spodjé ves okus za dobro in pošteno branje. Naj si zapomnijo ta nauk iz otročjih ust vsi bravci liberalnih in malomarnih časopisov, pa zanikarnih brezverskih knjižur.

To je nauk in svarilo iz dežele prostosti in odkritoserčnosti.

Česa manjka?

Vradnik pripeljal je svojega malopridnega sina k župniku, ki je bil znan, da zna z otroci jako umno ravnati. Nesrečni oče slikal je malopridnega paglavca najbolj černo, kar se dá pri porednežu, ki je očetu storil že veliko stroškov in sramote. Nato župnik: „Gospod, kaj ste vse skušali s svojim sinom?“

— „Ravnal sem ž njim z lepa. A to ni pomagalo. Pričel sem tedaj z gerda.“

— „Sicer nič ne?“

— „Poskusil sem tudi šibo.“

— „Sicer nič ne?“

Vradnik je bil v zadregi. Ni vedel, kaj bi župniku odgovoril.

— „Sicer nič ne? Storili ste dosti, a še ne vsega. Kajti, kakor se mi dozdeva, jednega niste storili. Ste-li molili za svojega sina.“

Vradnik je pobesil oči in tiho odgovoril: „Ne“. „Mark Kirchl.“

K temu bodi pristavljeno:

Mnogi so priporočevali razuzdane otroke v molitev posredoma molitvene bratovščine Naše ljube

Gospé presv. Serca Jezusovega itd., in bili so mnogi uslišani, kar se je sem ter tje tudi v „Danici“ poterjevalo. Tedaj: Molite! — Probatum est.

Mladini.

Spomladanski vetrič veje,
Boža hladno mladi cvet,
Milo iz višave greje
Solnčice okrašen svet.

Vsa narava se raduje,
Prosta spon; ki jo težé,
Kadar ostra zima vkuje
Kruto revici roke.

Pač podobno serca stanje
Je okovom zime zlé,
Če vklenilo grešno spanje
Mu je čute blage vse.

Slično vigredi razceveli
Pa nedolžno je serce;
Žarki sveti so ga vneli,
Rajske sape ga vedré.

Torej, mladež, biser hrani
Ta globoko v persih si;
Božje serce ti ga brani,
Ki je vir nedolžnosti!

F. Š.

Slovesni prihod sv. Alojzija v nebesa — 1591.*

Zakaj nebo prelepo se razgrinja?
In rajski žar posije na zemljó;
Glej! zvezdica za zvezdico se utrinja,
Z višav pa čuje petje miljeno.
Se čuje godba, mična, blagoglasna;
Komu veljá slovesnost ta prekrasna?

Poznate li mladeniča — junaka,
Ki zmagal svet je, satana serčno? —
Vse rajstvo radostno ga danes čaka,
Da sprejme ga slovesnostno v nebó;
Da sam Zveličar tam v neskončni slavi,
Na glavo venec s krono mu postavi.

O krona ta neizrekljivo draga,
Nad bisere, kraljica dragotin,
Lastnina bo Alojzija Goncaga,
Prihaja, glej! iz zemeljskih pustin.
Sercé nedolžno Jezusa ljubeče,
Utihi je, — je duša prosta ječe.

Dušica hrepeni v ljubezni zvesta,
Da skoraj se z Zveličarjem združi;
Saj bila zmir njegova je nevesta,
Kako vesela k njemu zdaj hiti! —
Tam živega Boga jo čaka stanje,
Neskončna slava, večno radovanje.

*) Ta prelepa pesem je kakor nalašč pripravna za deklamovanje pri kakem aobjezvanju. Kdor ima veselje, jo precej lahko prepiše in se je začne učiti. Vr.

*) Bodemo prav hvaležni, prosimo. Vr.

*) Brez tacih tudi pri nas ni, in podtikujejo jih še drugim.

Z obličja mir nebeški njemu sije,
Se limbarček mu v roki lesketa;
Smehlja se milo ljubljencek Marije,
Saj v Nje naročje pride iz sveta;
Za Jezusom serce je k Nji gorelo —
O snidenje presrečno, preveselo!

Nasproti vró mu angeljska kerdela,
Saj sličen njim na zemlji on je bil;
Devic mu družba slavo bode pela,
Saj jih posnemal je, serčno častil;
O venčani v neizmerni slavi, diki,
Radostni čakajo ga vsi svetniki.

Ah, že je tu! — odpró se svitla vrata,
Odpri se cvetni vekoviti raj;
Neso krilati venčanega svata,
Z veseljem je zapustil solzni kraj;
Dušica čista, mirna, brez bojazni,
V Gospoda upa, — ne boji se kazni.

In dalje, dalje tje, kjer prestoluje
Presveto Trojstvo in edini Bog,
Njegova čista duša se dviguje,
Tje spremlja angeljev jo varhov krog;
Da vteši tam neizrekljive želje,
Da srečno gre „v Gospodovo veselje“.

Ogledaj tam! — Kdo vstani je umeti. —
Prečudni žar, lepoto in svitlost;
Vse rajstvo speva: Sveti! Sveti! Sveti!
Vtopljenost vse v ljubezen in sladkost;
Blaženstvo sije jim po znamenju križa;
Osrečen ves Alojzij tje se bliža.

Obstopijo ga s palmami device,
V obleki beli, s cvetjem, v kolobar,
Slovesno Jagnjetu doné slavice,
Ki so v devištvu le izjemni dar;
In ko presladki vtihnijo glasovi,
Pred tron nebeški svat poklekne novi.

Častito vstane Božji Sin s prestola,
Prijazen ves, premilo govori:
O pridi, blažen sluga, sin Lojola!
Na Serce moje, blagor, blagor ti!
Nedolžno živel si, me serčno ljubil.
Prejel boš krono, ki sem jo obljubil.

Posedi prostor — rajsko lepotičje,
Prav blizu bodeš mojega Sercá;
Na veke gledal Božje boš obličje,
Očeta, Mene, svetega Duha;
Glej, mater dam Kraljico ti Marijo,
Duhove svitile v drago tovaršijo.

Ti Vekoslav, boš večni kinč Sijona,
Ker si na zemlji širil mojo čast;
Naj glavo kinča ti prezala krona,
Ná, dam ti jo, na veke tebi v last;
Izvoljeni predragi moji svatje,
Naj bodo večno Tvoji sestre, bratje.

Hvaleč Gospoda, k rajski še Kraljici
Alojzij blažen dvigne zdaj okó;
Zahvali seza brambo — Pomočnici, —

Poklekne — ah, o čutje presladko! —
Nebeška Mati serčno ga objame,
Za sina ljubega ga sprejme, vzame.

In zopet pesem slavna gromovito
Pred tronom Jagnjeta zveni, doni,
A zdaj že glas Alojzija slavito,
Med rajsko trumo sladko se glasi
Kot strun srebrnih, šum dereče reke,
Razlega se, se bo, na vekov veke.

Al hočeš tudi ti, mladina mila!
Doseči srečo, slavo kdaj ondod? —
O skleni, da Alojzija sledila
Boš v čednostih, dans v tristoletni god;
Zveličar ljubi te po srečni smerti,
Bo združil z njim, te venčal v rajskem verti

Radostni.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče Leon XIII. so v skrivnem konzistoriju 1. rožnika ob kratkem poznamnjali zasluge nadškofov Ludovika Rotelli-a in Antona Gruša-ta in so oba povzdignili v kardinalske časti. Potem so veliko število škofov po vsem svetu nekaj povzdignili na višji stopinje, nekaj na novo izvolili. Silo častitljivo je to, kako Kristusov namestnik svojo oblast skazuje po vesoljnem svetu, to pa pri vsem nasprotovanju zagrizenih laških framonov in družih sovražnikov.

To naj višjo veljavo in oblast poterja tudi spoštovanje in veselje s kakoršnim vesoljni svet sprejema novo papežev encikliko o rokodelcih. En sam ameriški časnik, kakor g. Karlin „Slovenec“ iz Rima piše, je že pred Binkoštni naročil telegram s tisuč, drugi s tri tisuč besedami, samo da bi tem prej mogel poročati svojim čitateljem o novi papeževi okrožnici. Ako se pomisli, da pred nekimi leti smo samo za besedi: „Pirc umerl“, telegram do gosp. Buha v Ameriko, plačali nekacih 6 gld. (če ne še več), si lahko vsak misli, kolike stroške so žertvali Amerikanci za tisuče besed, da bi bolj naglo zvedeli kaj o besedah Leona XIII! Kako silno ponižuje in osramotuje tako spoštovanje vesoljnega očeta njihove nevredne sovražnike!

Kakor v naši deželi, tako se po vsi Evropi mladina pridno zapisuje na pole, ki se bodo vezale v slavno knjigo, ktero bode prvi kardinal o 300letnici položil na grob sv. Alojzija v Rimu. Tudi so napovedani v Rim zastopniki mladenških družb in vseh krajev Evrope. Mesca sept. bode poseben shod dijakov. Za to reč se prav posebno peča velika družba italijanskih mladenčev, Francija, Švica, Anglija, Nemčija, Avstrija, Holandija, Portugalijska pošljejo svoje zastopnike v Rim počastiti velikega pomočnika in zavetnika blage mladine. Že je tudi določeno, da 27. sept. bodo imeli dijaki zaslišanje pri sv. Očetu. V praznik sv. Mihaela pa bodo papež v cerkvi sv. Petra maševali romarjem in drugim katoličanom.

V novem Jorku je senator Saxton predložil pristavek h kaznivni postavi, ki prepoveduje tiskanje, prodajanje ali pa podarovanje nesramnih ženskih podobščin, kakor primečke ali naznanila, kaki prodajani robí. Posebno je meril pri tem na smodkarske podobščine (cigaretné gerde figure). Pravi, da posebno

te so kužljive napol zreli dečki starosti. — Amerikanci so v marsikterem oziru veliko pametnejši in skerbnejši za mladino, kakor marsikteri želtavi Evropejci, ki hočejo veljati za olikane“.

V škofiji „Covingtonski“ je škof Maes duhovnom ukazal, da naj odvrčajo očitne veselice z namenom: v prid cerkvā ali vĕrskih druŹb, ako so take slovesnosti proti vravnavam tretjega velikega cerkvenega zbora v Baltimoru.

Amerika. Senator Hall je v gornji derŹavni zbornici predlagal, da vse Źupnijske Źole v Pensilvaniji naj se spremenĕ v „oĕitne“ ali derŹavne, namreĕ v take Źole, ki bi bile derŹavnim Źolskim gosposkam podverŹene, in se vĕ, brezverske. Tedaj posilno loĕenje vsake Źole od cerkve. To je svoboda framasonov, ki bodo svobodno Ameriko kmalo spremenili v jetniŹki kurnik, ako bodo Amerikanci posluŹali prostomiŹljake, ki Źelĕ Źole tako vstrojiti, kakor skuŹajo verski sovraŹniki v Evropi storiti. — Dozdaj si katoliĕani pomagajo s „farnimi Źolami“, ki so v oblasti sv. Cerkve, toraj svobodne.

Oranje s parnikom. Simpson Watson je prevzĕl vĕĕ tisoĕ oralov zemlje, ki jo bo s parnim strojem preoral. Vpregel je 3 pluge, ki jih sopar giblje in v 10 urah si upa 25 oralov preorati.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva Nameni za mesec juni (roŹnik).

a) Glavni namen:

Ljubezen do kriŹa.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Oĕeta Leona XIII.)

(Konec.)

„Oznanujemo Kristusa kriŹanega, ki je Judom v spodtiko, nevernikom v zasmehovanje, izvoljenim pa moĕ in modrost boŹja“. Tako je tudi Źe dandanes. Pridigovanje o kriŹu zbuja zaniĕevanje in jezo; oboje pa po krivici. „Kaj poĕne tesarjev sin?“ vpraŹal je nekda j oŹaben in mogoĕen zasmehovavec kriŹa nekega kristijana. „Zate dela mertvaŹko trugo“, bil je kratek odgovor in kmalu potem zaniĕevalcev padeĕ poterdil resnico teh besedĭ. In kakor enemu, tako se je zgodilo vsem sovraŹnikom kriŹa in neumnost in slabost kriŹa je slednjiĕ vendar vselej zmagala in bo zmagala, kajti v kriŹu je boŹja moĕ, in modrost. Le neumni ljudje se s kriŹem norĕujejo.

Toda ravno tako neopraviĕeno je sovraŹstvo do kriŹa. „KoŹĕek terdega lesa, poĕez poloŹen ĕez drugega“ imenuje ga sovraŹnik zaniĕljivo in zaniĕuje v kriŹu poviŹevanje terpljenja in terpinĕenje ĕloveŹke narave. Pa to ni Kristusov kriŹ, mi ne slavimo v kriŹu terpljenja zaradi njega samega, temuĕ terpljenje, ki reŹi, muĕenje, ki zdravi. Temu pa se ĕlovek nikakor ne more odtegniti in vĕĕkrat njegova lastna volja prevzame dolŹnost zatajevanja samega sebe, „koŹĕek terdega lesa poĕez poloŹen ĕez drugega“, da, vĕĕkrat tudi velik kos lesa poĕez poloŹen ĕez drug les, in ni ga drugega pomoĕka, kakor da ga nosi in prenaŹa. Vĕĕ pa prav za prav Kristusov kriŹ tudi ne zahteva, in da stori ĕloveka zato voljnega, k temu pripomore njegova moĕ in modrost. To je tudi, kar pesnik slutĭ, ko pravi o veri kriŹa, da zdru-

Źuje v en venec dvojno palmo, poniŹnosti in moĕi: ono sploŹno pokorŹĕino in zatajevanje namreĕ, s katerim se ne borĭ kristijan samo s serĕnostjo in moĕjo za dobro, temuĕ se odreĕe tudi lastnemu nagnjenju in podverŹe svojo voljo, kolikorkrat to ukazujejo viŹji zakoni, ali jo pa tudi iz lastnega nagiba daruje, ker mu blaŹji nameni tako svetujejo. In le na ta naĕin delamo za svoj blagor, dokler je v nas mogoĕ razpor med veseljem in sreĕo, med voljo in postavo, med moĕjo in veljavo. Odkar smo v raj z grehom jedli od sadĭ prepovedanega drevesa in zbudili ta razpor, ki je bil prej z boŹjo milostjo v nas zvezan, je naŹe reŹenje v kriŹu, v zvezi z njegovo moĕjo in nizkostjo. Pa ne zadostuje vsaka taka vĕz, kakor bi jo tudi na primer previdnost sklenila, da bi se razpor konĕal in rana zacelila, ki nam jo je greh vsekal: temuĕ, ker smo se pogreznili iz viŹine ĕeznaravne modrosti in veliĕstva, bilo je za naŹo povzligo ĕeznaravne modrosti potreba, da se je mogla taka nizkost in visokost v venec ĕeznaravne moĕi zdruŹiti. To se je zgodilo v skrivnosti kriŹa po Jezusu Kristusu, kriŹanem, ki je boŹja moĕ in boŹja modrost.

KriŹu se toraj spodobi ĕeŹĕenje in ljubezen vseh ljudi, poklanjanje vseh vernikov in da ga verniki nase vzamejo in za Gospodom nosijo, in da svoje Źivljenje enako delajo Źivljenju KriŹanega, da bo Bog nad nami vladal raz lesa sv. kriŹa.

Posebna vdanost do sv. kriŹa pa se zahteva od ĕastivcev presv. Serca Jezusovega. Zato jih opominja podoba kriŹa s podobo presv. Serca in jun oznanjuje najveĕje delo ljubezni do tega Serca, njegovo bitko terpljenje in smert. Pred vsemi drugimi se naj spominjamo besedi sv. Ignacija, da ni lesa pripravnejŹega, da bi v nas poŹivil ogenj ljubezni boŹje, kakor les sv. kriŹa, in se morajo po teh besedah tudi ravnati. Ljubeĕe hrepeneti po svojem cilju, poniŹno hoditi po poti boŹji, serĕno darovati, kar bi nas moglo zaderŹevati v skesanem spokorjenju za napake in zmote, to nas kriŹ uĕi, to tudi kriŹ najbolj ĕasti, ĕe to storimo, in vterjuje naŹo ljubezen do njega. Za tako ljubezen do kriŹa prosimo ta mesec presv. Serce Jezusovo.

Mogoĕen priproŹnik za tako milost in razum tega prelep zgleĕ ljubezni do kriŹa je sv. Alojzij Gonzaga, katerega ta mesec kot posebnega patrona ĕastimo in to leto Źe posebno slavimo. ĕe ga predstavljaja sv. umetnost kot nedolŹnega v blaŹeni zamaknjenosti pred podobo KriŹanega, katero v roki derŹi, je to le medla podoba njegove ljubezni do kriŹa, njegove angeljske ĕistosti in pokore, ki ga dela tako enakoŹnega KriŹanemu, ki je doverŹeval daritev sv. tosti in pokore.

b) Posebni nameni:

24. S. Janez Kerstnik. Duhovski stan. Zatrene prostozidarstva. Koneĕna vernitev odvzetih cerkvā in razliĕnih priderŹanih pravie v roke katolikov.

25. S. Febronija. Umevanje in spolnovanje evanĝelskih svetov. KoroŹsko in Moravsko. Delavei. Zapletene pravde.

26. Ss. Janez in Pavel. Varstvo pred strelo in nevihto. Zaradi kerŹĕanskega prepriĕanja v svojem dostojanstvu Źkolovani.

27. S. Ladislav. ĕesar avstrijski. DeŹele krone sv. Źtefana. Duhovna in deŹka semenišĕa.

28. S. Heimard. Duh pokore. V svoji gorečnosti in delovanji prezirani in krivično sojeni. Zanemarijene občine in hiše božje.

29. Ss. Peter in Pavel. Sv. Oče in rimsko vprašanje. Pospešitelji molitvenega apostolstva. Zadeve časopisa: „Sendbote“.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Prav goreče priporočam v molitev že pol leta bolano sosedo: kar zmiraj je v postelji, zadnje tri tedne pa še hujši, bolezen je nevarna in karkoli smo poskušali za ozdravljenje dozdej, je vse brez uspeha. Zato naj bo priporočena Naši. ljubi G. presv. S. Lurški, sv. Jožefu, sv. Ant. Pad., sv. Franč. Seraf. — Prosim, da bi se prav goreče molilo, za spreobrnjenje nekih grešnikov, ki so bili pred nekimi meseci v „Zgd. Danici“ priporočeni v molitev. Zahvala se naznanja, če bomo uslišani. — Zakonsk človek, ki zapravlja, žena in otroci pa stradajo, da bi se spreobrnili. — Bolnik serčno priporočen za zdravje, če je Božja volja. — Zanikarnež za poboljšanje.

Zahvala.

Ustnice so se mi dolgo časa gnojile, in ponavljala se mi je bolezen večkrat: bila sem sem res čudna na pogled, in v skrbnih, da ne bom ozdravela. Tudi jezik se mi je bolj težko pregibal, tako da sem bolj težko govorila. V tej nadlogi začnemo opravljati devetdnevno, v čast presv. Serca Jezusovega, žalostne Matere Božje, sv. Jožefa, sv. Antona Pad., in sv. Frančiška Seraf., z obljubo, če ozdravim, da hočem uslišanje v Danici razglasiti. Zgodilo se je, kar sem prosila. Zlat pa, hvala Bogu! zdrava svojo obljubo spolnujem s tem pisanjem. Naj služijo te male verstice ko zahvala in v povzdigo zaupanja do presvetelega Serca Jezusovega, in omenjenih pomočnikov Božjih. Frančiška.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Gredé z Dunaja se je mudil nekaj ur pri čč. oo. Frančiškanih v Ljubljani prečast. gosp. Vinc. Epif. Carlasse. Ord. Min., naslovni škof z Madavre, apost. vikarij za vzhodnji Hu-pé v Kini Prečastiti gospod, še pri naj boljši moči, je že 20 let misijonar; domá je iz Vičence na Gorenjem Laškem in se veliko trudi za katol. misijon nekako v sredini kitajske obširne države. Marsiktere potrebne reči je že doveršil, pa še mnoge ga čakajo, zato išče tudi pomoči po Evropi. Nastavljene ima naslednje početja:

1. Konvent s središnjim semeniščem za 4 apostolske vikarijate. 2. Bolnišča za Kineze, v katerih se zveliča mnogo duš; Kitajci namreč, kadar jim je umirati, ne delajo teže, radi se dajo spreobrniti in kerstiti. Pri zdravih, v višjih službah, se pa težko kaj da doseči, ker nasprotuje zistem Konfucijeve vere. Vender se vera razširja. Škof Carlasse je v tistem

znamenitem kraju, kjer je bil dobro znani spričevalec Perboyer strašno mučen in je dal življenje za sv. vero, kar je iz nedavne slavnosti pri oo. lazaristih dobro znano. Odrinil je včeraj škof Carlasse iz Ljubljane v Benedke, dalje v Rim in od tam naravnost v misijon, kamor mora dospeti do srede oktobra. Dali smo mu za njegov misijon 100 gld. od miloščinj, ki so odmenjene, „za najpotrebniši misijone“.

Ljubljana. Umerla je 5. t. m. 66 letna gospodičina Amalija Pfefferjeva, prava svetnica, ki je veliko let terpela naj hujše bolečine, zraven tega pa bila zmeraj vesela in dobre volje.

Sedmega t. m. pa je umerla občeznana in spoštovana gospá Marija Smrekarjeva, roj. Marenčičeva, v 78. letu svojega življenja. Bog daj njima večni mir.

V Mariboru je 10. t. m. ob Sih zjutraj v Gospodu zaspala čast. šolska sestra Marija Bonavent. Suhačeva, pridna pesnica, katero bodo marsiktere pesni v „Danici“ v spominu ohranile. Bog daj tej čisti duši večni mir!

Novosti. Missa IV. roc. inaequalium in hon. S. S. a post. Petri et Pauli composita et reverendisimo D. D. Petro Urh, Praeposito mitrato Capituli colleg. Rudolphswert. etc. etc. dedicata auctore Ign. Illadnik. — To je že op. 16. pridnega gosp. sostavljavca, ki bodi gorko priporočeno pevstvu, ki tacih proizvodov potrebujejo.

Povesti. slovenskemu ljudstvu v poduk. sostavil g. Andrej Kalan. Take povesti prinaša „Domoljub“, ker so pa bralcem posebno všeč, se je želelo, da naj se ponatiskajo v posebne knjižice za slovensko ljudstvo. To je 1. zvezek, ki obsega 15 povest. — O tej priliki pa bodi tudi gorko priporočen listič „Domoljub“, ki ga vreduje gosp. Kalan in prinaša premnoge ljudstvu koristne in potrebne reči. — Pred spotkljivimi časniki in listi, kakor tudi pred kužljivimi knjižurami pa ostro svarijo papež, škotje in sploh sv. Cerkev, in tacih reči naj se verniki varujejo z vso skrbljivostjo. Eno černih znamenj kužljivih listov in knjižur je to, da duhovne radi psujejo, gerdijo in brez vsega spoštovanja o njih pišejo. V dvomu, če je kaj takega za rabo ali ne, vselej prašajte za svet vestnega gosp. duhovna, da gada ne kupite v mavli. — Cena „Povestim“ je 20 kr. v „Katol. bukvarni“. Zvezek ima 118 strani.

V spomin tristoletnice blažene smerti sv. Alojzija, priredli so gojenci kn. šk. Alojzijevišča častno slavnost 11. jun. ob 7ih zvečer. Obseg je: Himna sv. Alojziju: 2. Podpourri; 3. dve živi podobi; 4. igra: Stanovitni kraljevič.

Stezica. Stezica! po kateri mali že davno poprašujejo, se dobiva v „Katol. bukvarni“ po 10 kr.

Sibe na Laškem ne jenjajo, kakor laški frama-soni ne jenjajo Cerkvi in veri krivice delati. Ni se še pozabila strahota vsled vnete smodnikarne v Rimu, že spet naznanjajo, da 7. t. m. po noči ob dveh je bil po več mestih gornje Italije hud potres, ki je naredil znatno škodo in tudi nekaj ljudi je mertvih. — V Pregnani in Badi-Calaveni je 3 četer-tine neporušenih hiš tako poškodovanih, da ne morejo ljudje več v njih prebivati.

(Darovi in nektare druge reči prihodnjič.)